

Novice.

— **Učiteljska imenovanja.** Definitivni učitelj v Ostr. brdu, gosp. Fr. Delcot je postal nadučitelj v Fari pri Kostelu. Definitivna sta postala na dosedanjih mestih gosp. Leop. Ferjan v Olševku in gdč. Marija Schlapach v Šenčurju pri Kranju. Premeščeni so gg.: Mat. Petschauer iz Kočevske Reke v Planino pri Kočevju. Andr. Lah iz Nadanega sela v Nevlje, Fr. Jordan iz Bukovja v Prevalje, Ivan Schmeidek iz Blagovice v Ravne, Jak. Slapar iz Radeč na Brdo, Ant. Potočnik iz Žabnice v Radeče, Ivan Kiferle iz Cerkelj v Naklo, Mar. Mlakar iz Planine na Trato; učiteljici gdč. Marija Schweiger-Arko v Ribnici in gdč. Pavla Kobler-Flesch v Dolenji vasi sta menjali za svoji mesti. Upokojen je nadučitelj v Št. Jerneju gosp. Fr. Saje.

— **Častno občanstvo** je podelila krajna občina v Doleh nad Idrijo gosp. Ivanu Božiču posestniku in dežel-nemu poslancu v Podragi, za mnogo zaslug, katere si je pridobil v tej občini.

— **Poroke.** Poročil se je gosp. Valentin Stroj, asistat južne železnice v Logatcu z učiteljico gdč. Emilijo Manzoni iz Kanala — Poročil se je gosp. Fran. Milavec, revizijski monter električne železnice v Ljubljani, z gospico Angelo Schwarz s Koroškega.

— **Za vseučilišče v Ljubljani.** Minolo nedeljo je imel občinski svet ljubljanski izredno sejo, v kateri je župan Hribar poročal o vseučiliškem vprašanju. Sprejeti so bili naslednji predlogi: 1. Glede na izjavo, katero je Nj. ekselenca gospod. naučni minister v zadevi laških vseučiliških predavanj podal v zbornici poslancev, izreka občinski svet ljubljanski, da imajo številnejši slovenski, hrvaški in srbski narod ako ne večje, vsaj jednako pravico do vseučilišnih predavanj v svojem jeziku, kakor italijanski narod. 2. Ker glede na narodnostne in politične razmere v državi ni pričakovati, da bi se taka predavanja zamogla upeljati na graškem in dunajskem vseučilišču, morajo se te pravice uveljaviti le z ustanovitvijo vseučilišča v Ljubljani. 3. C. kr. učna uprava se naprosi, da takoj stori vse potrebne predpriprave za ustanovitev takega vseučilišča. 4. Izvoli se odposlanstvo treh članov občinskega sveta, ki naj to prošnjo osebno izroči gosp. naučnemu ministru in na Dunaju tudi sicer vse korake stori, ki bi utegnili privedi kar najhitreje do zaželenega cilja. 5. Državnemu zboru odpošlje se utemeljena prošnja za ustanovitev vseučilišča v Ljubljani. — V deputacijo so bili voljeni župan Hribar, podžupan dr. vitez Bleiweis-Trsteniški in dr. Majaron. — V sredo je bil na Dunaju imponanten shod visokošolcev o katerem radi pomanjkanja prostora danes ne moremo poročati.

— **Trgovska in obrtniška zbornica.** Poroča se, da se razpuste trgovske in obrtne zbornice tekom decembra ali januarja meseca, volitve pa da se bodo kmalu potem vršile.

— **Kmetijska podružnica v Metliki.** Pri občnem zboru kmetijske podružnice v Metliki dne 10. t. m. so bili za dobo treh let v odbor voljeni gg.: Valentin Burnik, nadučitelj v Metliki, načelnikom; Fran. Barbič, Josip Hrehorič, Leopold Weis, Ant. Trček, posestniki v Metliki, Jure Bajuk, posestnik na Božakovem, za odbornike.

— **Vse slovenske občine in korporacije opozarjamo,** naj nemudoma odpošljejo na državni zbor peticije za ustanovitev vseučilišča v Ljubljani. Dotične peticije se morajo izročiti kakemu poslancu da jih predloži parlamentu. Večje občine bi storile prav, če bi poslale posebne deputacije na Dunaj.

— † **Ivan Mahkot.** V starosti 73 let je umrl v Ljubljani vpokojeni deželnovladni svetnik gosp. Ivan Mahkot. Pokojnik je bil rojen 12. oktobra 1828 letaa v Ljubljani.

Leta 1848 se je živahno udeležil narodnega in političnega življenja v našem mestu, tako da se je mislilo, da zavzame svoj čas še važno mesto v slovenski javnosti. Te nale se niso izpolnile, ker se je pokojnik po završenih pravniških študijah vstopil v politično upravo. Kot uradnik si je za ljudstvo pridobil veliko zaslug. Bil je vesten, neumorno delaven in jako postrežljiv uradnik ter je v vseh krogih užival najsplošnejše simpatije. Služboval je pri deželni vladi in skoro pri vseh glavarstvih na Kranjskem, in šel l. 1895. v pokoj, pri kateri priliki je bil odlikovan z redom železne krone III. vrste. Mahkot je bil vse svoje življenje vedno narodnega mišljenja in se je na stara leta posebno zanimal za slovensko gledališče. Z njim je šel v grob menda zadnji izmed tistih juristov, ki so v času politične pomladi v Avstriji obiskovali slovenska prešavanja na pravni fakulteti graškega vseučilišča. Bodi blagemu možu ljub spomin!

— **Deželnozbornske volitve na Goriškem.** Volilno gibanje je izredno živahno. Kandidatje narodnonapredne stranke so: Za kmetske občine tolminske: državni poslanec Oskar Gabršček in učitelj Andrej Vrtovec, v kmetskih občinah goriške okolice župan Anton Lokar in župan Mihael Zega, v kmetskih občinah sežanskih posestnik Alojzij Strekelj in dr. Karol Treo. V mestni skupini Tolmin, Bovec, Kobarid, Kanal, Ajdovščina je kandidat dr. Henrik Tuma. Katoliška stranka kandidira v tolminskem okraju dr. Gregorčiča in E. Klavžarja, ki absolutno ne more imeti volilne pravice, ker je v kazenski preiskavi zaradi hudodelstva poneverjenja in goljufije; v goriški okolici kandidira prof. Berbuča in župnika Grčo; v sežanskem okraju priporoča kot svojega kandidata dr. Abrama, ki sam ne kandidira, in župana Črneti. V mestih je njen kandidat dr. Tonkli, katerega pa kandidira tudi v veleposestvu poleg župana Klančiča in uradnika Jakončiča. — Narodnonapredna stranka ni v veleposestvu določila posebnih kandidatov, ampak je volilcem prepustila, da si jih sami izbere.

— **Vedno isti sistem.** Župnikom na Placuti v Gorici je imenovan neki Ziaek, ki je slovenskega jezika popolnoma nezmožen. „Soča“ vprašuje, če to ni škandal.

— **Štiristoletnica hrvaške književnosti** se je ta teden v Zagrebu izredno slovesno praznovala. Udeležili so se je tudi zastopniki Slovencev, zlasti iz Ljubljane.

— **Ponarejalce denarjev** so zasačili v podjurski dolini na Koroškem. Dva so na zahtevo državnega pravdnštva v Celovcu zaprli, dva marljivo iskali. „Ponarejeni“ kronski petak je v Celovcu bil kot tak na sumu. Pošljejo ga konečno na novčeni urad na Dunaj, od koder pride odgovor, da kronski petak nikakor ni ponarejen, marveč pavi pravcati petak, kakor so ga dobro ali slabo kovali na Dunaju. Državno pravdnštvo je torej ostalo na cedilu, „ponarejalca“ so morali izpustiti. Po nedolžnem sta sedela precej časa in še ob kronski petak sta prišla, ker so ga na Dunaju kot ponarejenega prej preklali, predno so ga do dobrega spoznali in zopet vrnil. Lepa bo, če bodo ljudi začeli sedaj zapirati tudi radi pravega in poštenega denarja! Sicer pa ta slučaj jasno priča o dobroti našega sedanjega srebrnega denarja.

— **Nesreča v Podgori pri Gorici.** V podgorski papirnici je v oddelku za celulozo razpočil kotel. 22letni delavec Anton Bizjak iz Banjšice je bil ubit, pet drugih delavcev pa je bilo težko ranjenih.

— **Z vodo se je ustrelil v Pragi neznan 30letni mož.** Ustrelil se je v srce iz dvocevne samokresa, kojega je nabasal z vodo, ter je bil takoj mrtev.

— **Predrznost Vsenemcev na slovenski zemlji.** „Edinosti“ poročajo iz Kozine pri Trstu o tem-le nečuvenem slučaju: Načelnik postaje v Kozini je nek nek zagrizen Nemeč. Zagrizenost tega človeka gre tako daleč, da delavci v magacinih ne smejo govoriti ne med seboj in ne s strankami slovenski, drugače izgube službo. Zgodilo se je tudi res, da nek

mladi delavec ni znal na nemško vprašanje odgovoriti nemški in zato je bil isti hip izpuščen iz službe. — Ker so take pangermanske prenapetosti na slovenski zemlji ne le pravi škandal, marveč naravnost smešno, bode treba poklicanim krogom poseči vmes. Še tega bi se manjkalo, da bi nam Vse-nemci diktirali voljo na naši zemlji!

— **Afera Wallburg.** „Prager Tagblatt“ ima naslednje poročilo: Nadvojvoda Ernest se je l. 1857 seznanil s Skublitzovo v Budimpešti. Njen mož je bil odvetnik Csendhelyi. Nadvojvoda je baje želel, da bi se lepa ženska ločila od svojega moža, a Csendhelyi je umrl še isto leto. Nadvojvoda je bil prestavljen v Ljubljano, kamor mu je sledila Skublitzova. Sin Ernest Wallburg je bil rojen l. 1859 v Budimpešti, v Ljubljani pa sta bila rojena Klotilda in Henrik. Klotilda, drugič omožena z bivšim gardnim častnikom Evgenom Simicsem, je tudi aretovana in se nahaja že na ljubljanskem Žabjaku L 1865 je bil nadvojvoda Ernest prestavljen na Dunaj in je s Skublitzovo in otroci stanoval v svoji palači. 17. oktobra l. 1865 je umrla Skublitzova in otroke je nadvojvoda dal v razne zavode. Ko se je Klotilda prvič omožila z linškim zdravnikom dr. Peyerjem, dal jej je nadvojvoda Ernest 20.000 goldinarjev dote. Henrik je bil državni pravdnik v Kremsu, kjer si je prerezal žile in umrl. Ernest je bil vojaški vzgojen v Gradcu. Kot kadet je dobival od nadvojvode Ernesta, ki je takrat vojaško službo že kvitiral in ni prišel več na dvor, 5 gld. na mesec, kot poročnik pa 10 gld. Ker je Ernest Wallburg imel s soprogo svojega stotnika razmerje, je moral kvitirati. 20 let ni videl svojega visokega očeta. Vsi naporji otrok, da bi se sestali s svojim očetom, ki je živel takrat v Meranu, so bili preprečeni. Dne 4. oktobra 1894. l. je nadvojvoda Ernest srečal slučajno v Bolzanu svojega sina. Spoznal ga je takoj, kljub dolgi ločitvi. Padel mu je okolu vratu in se bridko jokal. Peljal je Ernesta Wallburga v svoje stanovanje in mu pokazal, da podoba njegove matere še vedno nosi na srcu. Listi poročajo, da je nadvojvoda svojim otrokom opetovano dejal: „Ne skrbite, po moji smrti boste dosegli pravico v Ljubljani“. Ernest Wallburg trdi, da je l. 1899. izročil najvišjemu dvorniku, knezu Lichtensteinskemu originalno listino o tem, da je zakonski sin. Knez Lichtenstein je po trditvi Wallburgovi priznal izvirnost listine in jo izročil dvornemu sodišču, kjer so jo imeli dve leti, ne da bi izrekli dvom o njegovem legitimnem rojstvu. Ko je pred nekaj časa zadevo urgiral pri sodišču, bil je proglašen sleparjem in preiskava proti njemu se je pričela pri deželnem sodišču ljubljanskem. Preiskavo o tej zadevi vodi deželnosodni svetnik g. dr. Travner, kateremu se je ad hoc izročila. Gosp. dr. Travner je bil v tej zadevi osebno v Arku na južnem Tirolskem in na Dunaju. Nemški listi poročajo, da je v Inomostu aretirani Makso Staudinger priznal, da je falsificiral iz poročne matice iztrgani list, na čigar podlagi so potem Wallburgovi zahtevali naj se jih prizna kot zakonske otroke umrlega nadvojvode Ernesta in naj se jim izplača 12 milijonov kot dedščino po njihovem očetu. Poizvedbe so pokazale, da je bil ta falsifikat v Ljubljani fotografiran, fotografija se je dodala v Curihu izišli brošuri o tej zadevi. Staudinger je pripeljan v Ljubljano in izročen dežel-nemu sodišču. Tudi Klotilda pl. Simics, sestra Ernesta Wallburga, aretovana v Arku, je bila prepeljana v Ljubljano in izročena deželnemu sodišču. Vse kaže, da se bo obravnava mogla vršiti že v prihodnjem zasedanju porotnega sodišča, t. j. v mesecu decembru.

— **Grozen nasledek šale.** Iz Arada na Ogrskem se poroča: Tukajšna trgovska pomočnika Ludovik Baun in Peter Panadon sta stanovala skupaj v eni sobi. Baunu je zmanjkalo nekaj zaponk pri manšetah. Iskal je povsod in tudi v tovariševem kovčku, v katerem je našel revolver. Misleč, da revolver ni nabasan, zagrabil je orožje ter zaupil prijatelju: „Ako ne daš nazaj zaponk, te ustrelim“. V istem hipu je

pritisnil na petelina, strel iz ostro nabasanega revolverja je zadonel in kroglja je prifrčala mimo glave Panadonove ter je zadela v steno. Panadon je hotel neprevidnega prijatelja ustrašiti, zgrabil je za glavo in z vzklikom je padel na tla. Prijatelj, Ludovik Baun, je prestrašen, prevzet groze, obstal za trenutek, kajti ni vedel, da se prijatelj šali. Meneč, da je prijatelja ustrelil, pomeril je Baun hitro v obupu na-se — in ustrelil se je v srce. To pot je dobro zadel. Bil je takoj na mestu mrtev.

— **Krasna Madjarka in zaljubljeni detektiv.** V Aradu je pobegnila svojemu možu njegova žena ter je vzela seboj 16.000 kron. Policija je izvohala, da je lepa nezvestnica izginila v Veliko Kikindo, ter je poslala tja najspretnjšega detektiva, da jo pripelje nazaj k rodbinskemu ognjišču. Toda, moj Bog, redarji tudi niso iz lesa, imajo tudi včasih rabla, občutljiva srca — zapeljiv pogled in sladek nasmeh kake zemljanke tudi poplete in zmeša takega varuha občnega miru in postave — kakor se je na pr. naključilo našemu detektivu, kateri, ko je našel lepo Madjarko, popihal je ž njo čez mejo.

— **O stanju Leona XIII.** — ali kaj je resnica? O sv. Očetu Leonu XIII. piše pariški listi „Siécle“, da mu ugaša luč življenja. Papež Leon XIII., tako piše „Siécle“, ki se nahaja v 92tem letu svoje starosti, postal je tako slab, da se Njegova najbližja okolica resno boji zanj. Nekaj časa sem je Leon XIII. le še senca človeka. Pri obedu Mu prizadeva največ truda, da spravi v se nekoliko hrane. Pero mu je postalo pretežko; z veliko težavo zapiše tri črke svojega imena. Večkrat objame Leona XIII. zaspanost in omotica. Zaradi tega postanejo v poslednjem času deležne avdijske le take osebe, o katerih molčečnosti se je bližina papeževa prepričala. Sedaj se govori v javnosti, da sv. Oče dela na encikliki o razmerah na Vztoku, toda poučeni krogi zmajujejo k temu z glavami. V krogih kardinalov se pričakuje vsak hip konklave, vendar se zamore isto zavleči še za kak teden ali celo mesec. Vkljub veliki zmernosti, v kateri živi sv. Oče in katera mu je podaljšala življenje do teh mej, se Ga je vendar lotila bolezen na črevih, katera Ga je popolnoma oslabilo. Ker v raznih domačih listih ne čitamo ničesar o tej skrajni nevarnosti za sv. Očeta, bilo bi vendar zanimivo izvedeti, ali je resnica, kar piše francoski list „Siécle“.

— **Dovtipni Musolino.** Ravno kar ujeti laški ropar Musolino je v zaporu izrekel prošnjo, naj se sporoči Kalabrezom njegovo željo, da bi ga volili poslancem in mu tako izposlovali pomiloščenje. Musolino pravi, da on ni večji lopov nego poslanec Palizzolo. Da morajo v laških zaporih vladati res prijetne razmere, priča dejstvo, da se izroča na Musolina na stotine razglednic s podpisi.

— **Zamena žen.** Iz Lutona dohaja čudna vest, da sta si ondi zamenjala dva prijatelja svoji ženi ter sta z mešetarijo docela zadovoljna. Enako se je baje dogodilo na Ruskem. Nek mlad kmetič je zamenjal svojo mlado, lepo ženko za starejšo ženo svojega soseda, toda s tem pogojem, da vzame obenem v hišo tudi taščo. Po kratkem času pa je prišel ta kmetič ves zmučen k prvemu, ter ga prosil, naj se pogodba razveljavi, ker je baje hudič v primeri s taščo še prav pohlevna stvarica. Toda prvi kmetič jo je že dovolj poznal ter se je zadovoljil raje s starejšim babšetom, le da se reši tašče.

— **Maček dedič.** V Amiensu je umrla bogata vdova ter je svoje premoženje oporočila „svojemu dragemu“ mačku, ki ga je imenovala Cadet Roussel. Oporočeno je bilo 300 tr. na leto za njegovo hrano, 100 frankov za zdravnika, ki je imel vdovinega „srčka“ oskrbovati v bolezni, 100 frankov za zdravila in še-le po mačkovi smrti naj vse podeduje otroška mestna bolnica. Toda francoska postava ne pripoznava, da smejo podedovati tudi živali. Živinozdravnik tedaj zaman čaka na svojo plačo, otroška bolnica ne more podedovati, ker še

maček živi, in ako se ta zadeva ne bo kmalu rešila ugodno, bo moral uboga para maček-dedič poginiti od lakote.

— **Novo sredstvo zoper jetiko.** Neki Američan, Franc Crotte, je iznašel poseben način zdravljenja jetike ali tuberkuloze. Način obstoja v principu iz elektrike, s pomočjo katere se skozi luknjice v koži uvajajo snovi premo v pljuča, ki uničujejo tuberkule (mehurje na pljučih) in ozdravijo tudi ona mesta, katera so bacili že razjedli. Učenjaki so baje zelo vneti za ta izum in so se pričeli ž njim pridno baviti.

— **Loydov parnik prestal strašno nevihto.** Parnik „Melpomene“, potujoč po indijskem oceanu, je prestal strašno nevarnost, napaden od vetra in morja. Pretečenega avgusta je omenjeni parnik bil 24 ur v nevarnem položaju. V indijskem oceanu ga je napadel takozvani „Tifon“, nevihta, ki se pojavlja v onem morju in je jako nevarna brodovom in parnikom. S prva je „Melpomeni“ vihar odnesel raz krova čolne, sode in drugo, a ker je vsled viharja morje parnik silno premetavalo, ni krmilo moglo delovati in parnik je bil brez vodnika, šel je sem ter tja, kamor so ga vetrovi in morje gnali. Parna moč je tudi slabo delovala, ker je parnik, po velikanskih valovih gnan, se začel gibati na vse strani, in je bila torej parna moč brez posebnega efekta. V tem položaju so pa valovi začeli parnik še bolj napadati in najprej so raz krova odnesli vse, kar je bilo premakljivo, a ker so te stvari sem ter tja po krovu letele, so konečno potrle sprednji jarbol, ki je padel s strašanskim ropotom na brod. S tem jarbolam pa je morje začelo uganjati svoje strašne igre, premetavajoč ga po parniku in klateč ž njim, kar se je moglo doseči. Moštvo broda je poskusilo, posekati vrvi na jarbolu, ki je še nadalje razbijal, dokler ni odtrgal vsa sidra, ter jih razmetal po parniku, udarjajoč zdaj v jedno, zdaj v drugo stran parnika. V tej strašni nevarnosti, da se parnik v katerem delu ne prebije, je moštvo poskusilo vse te razbite in razmetane stvari v morje vreči, ali zastonj: nobeden se ni mogel približati divjajoči masi, ki je v nepopisnem plesu sem ter tja po parniku dirjala, tako, da je bil konečno premaknjen tudi dimnik parnika, kar bi bilo povzročilo gotovo izgubo parnika in vseh ljudij. Zato so vsi, častniki in mornarji ter potovalci delali na to, da ohranijo dimnik na svojem mestu, kar se jim je z velikansko težavo tudi posrečilo. V skrajnem obupu in v temni noči se je moštvo parnika udalo v milost božjo in vsi so začeli moliti in prositi za rešitev iz te nevarnosti. Z zarjo je veter nekoliko potihnil in parnik je nehal plesati svoj divji ples, radi česar so mogli parnik rešiti podrtin in ga spraviti v položaj, da je krmilo zopet služilo in s tem so bili rešeni. Mesto nadaljevati svojo pot, se je parnik „Melpomene“ ustavil v Bombayu in ondi popravil polomljen stroj in najpotrebnejše. Na parniku se je vozil tudi neki indijski princ, katerega soproga je v zahvalo za vstrajni pogum podarila vsem častnikom parnika zlato svetinjo. Ko je parnik po dolgem času prišel v Trst, so vsi častniki in moštvo naročili brati sv. maše - zahvalnice za srečno rešitev.

— **Črtice o lord Kitchenerju.** Mnogi ki *čitajo o tem brezsrčnem vrhovnem vodju angleške vojske v južni Afriki, ne morejo pojmiti, zakaj nastopa ta človek proti nedolžnim Burom. Zaradi tega bode gotovo dvojno zanimalo poročilo, ki ga dajemo na tem mestu o Kitchenerju, da bodo naši čitatelji natančno poznali tega — mesarja Omdurmanskega. V pariškem listu „Figaro“ objavlja sloveči član francoske vojske Pabst te besede lord Kitchenerja. Vojna v Transvaalu se je pričela proti zdravemu človeškemu razumu in proti nasvetu merodajnih veščakov. Sebični angleški ministri so preslepili ljudstvo, da se gre pri tem le za priprosto vojno ekspedicijo, ter so na ta način samovoljno in brezvestno poslali tisoče in tisoče ljudi v gotovo smrt. In vse to na račun nekaterih borznih špekulantov. Čudno se mora zdeti, da bi bil jeden Kitchenerju izrekel tako obsodbo. Toda čujmo dalje. Pabst dostavlja tej izjavi sledečo črtico. Da bije lord Kitchener

s tem, da je prevzel vrhovno poveljstvo v južni Afriki, svojim lastnim nazorom v obraz, prihaja od tod, ker je zvest vojak in strog v izpolnovanju naloženih mu dolžnosti. Kar se tiče vnanjosti Kitchenerjeve, je to mož, da malo taci. V velikosti meri 1 83 m ter je večji kot navadni ljudje; njegov telesni stas je vetičasten, obraza je moško lepega, celo milega, njegovo visoko čelo priča o duševni kreposti, njegove zelenosive mrzle oči pa o neupogljivi volji. Le spodnji del obraza spominja na — deročo zver, katera ne izpusti več, kar je zgrabila s svojimi zobmi. V moralnem in nravstvenem oziru je Kitchener neka izvanrednost, kakoršnih je le malo na svetu.

— **Bolezen angleškega kralja.** Vkljub vsem demenciranjem, da kralj Edvard VII. ni nevarno bolan, prihaja v javnost čudna vest, da je z zdravjem angleškega kralja tako pri kraju, da vzbuja v ožjih dvornih krogih največjo skrb. Ko se je kralj Edvard VII. pred kakim mesecem podal v škotsko gorovje, da se okrepeča, napadla ga je hkratu na nekem sprehodu slabost, da so morali v največji naglici poklicati zdravnike. Zdravniki so strogo svetovali kralju, da se mora kar najskrbneje varovati. To pa je v očigled bližajočih se slavnostij kronanja jako trpko. Kronanje se ima namreč vršiti bodoče leto junija meseca. Ali med ljudstvom se je razširil glas neke prorokbe, da kralj ne dočaka niti svojega kronanja. Skoro jednako kakor s kraljem, godi se s kraljico Aleksandro. Ta je namreč popolnoma oglušela. Niti najglasnejšega pogovora se ne more udeležiti brez poslušnega aparata. K temu prihaja še okolnost, da ima krajšo jedno nogo ter da se je je lotila skrajna nervoznost. Angleški narod se pripravlja, da bi slavil kronanje na izvanreden način, a glavni dve osebi, kralj in kraljica, stojita sredi teh šumečih priprav kot dva živa mrliča. Ob tem dejstvu je umevno, da ju tudi prav nič ne veseli bližajoča se ta slavnost. Ali pa ni morda to kazni za obile grehe!?

— **Usmrčenje Czolgosza.** Morilec predsednika ameriških združenih držav Czolgosza so 28. m. m. ob 7. uri 12 minut zjutraj v jetnišnici Auburne usmrtili z elektriko. V predvečer je odklonil duhovniško pomoč. Obiskala sta ga brat in svak, katerima je Czolgosz izjavil, da je zločin storil sam brez sokrivcev. Obžaloval je, da ni prišel oče k njemu in je prosil, naj ob njegovem mrtvem truplu nihče ne moli. Precej pozno se je vlegel k počitku in je mirno, neprestano spal skoraj do 5. ure, nakar je takoj vstal. Potem se je zopet vlegel, a ni mogel več zaspati. — Proti 6. uri so mu prinesli obleko, ki je bila določena za njegovo zadnjo pot. Pustil je brez odpora, da so ga oblekli, ter je samo vprašal, ako bo pri usmrčenju mnogo ljudij navzočih. Rad bi jim par besedij v slovo spregovoril. Odgovorilo se mu je, da je le malo ljudij dobilo pristop in da mu je govorjenje prepovedano. Ob 7. uri zjutraj so Czolgosza peljali v mrtvaško sobo. Šel je tja trdnih korakov. V par minutah je bil privezan na električen stol in je vkljub prepovedi izpregovoril na občinstvo te-le besed: „Usmrtil sem predsednika, ker je bil sovražnik delavstva“. V tem trenutku se mu je vrgla preko glave metalna čepica in spustili so vanj električni tok z baterijo 1700 voltov. Czolgosz je bil takoj mrtev. Czolgoszova družina je zahtevala truplo in tudi obleko, ker so ji nekateri za to obljubovali 5000 dolarjev odškodnine, vendar se je oblastim posrečilo, sorodnike pregovoriti, da so odstopili od te svoje zahteve. Truplo so vrgli v apneno jamo. Brat in svak nista smela biti navzoča pri usmrčenju.

Loterijske srečke.

V Brnu dne 13. novembra t. l.: 78, 36, 72, 81, 3.
Na Dunaji dne 9. novembra t. l.: 30, 54, 12, 42, 14
V Gradci dne 9. novembra t. l.: 42, 12, 56, 88, 50.